



Arrest

nr. 269 495 van 8 maart 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 25 november 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 oktober 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart op 11 september 2015 het Belgische grondgebied te hebben betreden, dient op 15 september 2015 een verzoek om internationale bescherming in. Inzake dit verzoek beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op 27 mei 2016 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 15 juni 2016 beslist de gemachtigde van de destijds bevoegde staatssecretaris vervolgens tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Bij arrest van 25 januari 2017 met nr. 181 222 wordt verzoeker ook in beroep de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.2. Verzoeker dient op 13 april 2017 een volgend verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal beslist op 15 juni 2017 tot weigering van inoverwegingname van het meervoudige

verzoek. Op 22 juni 2017 beslist de gemachtigde van de destijds bevoegde staatssecretaris tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.3. Verzoeker dient op 6 juli 2017 een volgend verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal beslist op 31 augustus 2017 tot weigering van inoverwegingname van het meervoudige verzoek. Op 11 september 2017 beslist de gemachtigde van de destijds bevoegde staatssecretaris tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.4. Verzoeker dient op 11 december 2017 een volgend verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal beslist op 8 maart 2018 tot weigering van inoverwegingname van het meervoudige verzoek. Op 14 maart 2018 beslist de gemachtigde van de destijds bevoegde staatssecretaris tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Bij arrest van 20 maart 2018 met nr. 201 283 verwerpt de Raad het tegen deze laatste beslissing ingestelde beroep.

1.5. Verzoeker dient op 26 april 2018 een volgend verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal beslist op 24 september 2018 dat dit verzoek niet-ontvankelijk is.

1.6. Verzoeker dient op 10 december 2018 een volgend verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal beslist op 9 juli 2019 dat dit verzoek niet-ontvankelijk is. Bij arrest van 20 februari 2020 met nr. 232 851 verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.7. Op 11 februari 2020 beslist de gemachtigde van de destijds bevoegde minister tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar. Bij arrest van 21 februari 2020 met nr. 232 999 beveelt de Raad in uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker wordt op 24 februari 2020 vrijgelaten en op dezelfde dag wordt het inreisverbod ingetrokken. Bij arrest van 9 juli 2020 met nr. 238 288 vernietigt de Raad het bevel om het grondgebied te verlaten. Bij arrest van 23 juli 2020 met nr. 238 822 verwerpt de Raad het beroep gericht tegen het – ingetrokken – inreisverbod.

1.8. Op 12 maart 2020 beslist de gemachtigde van de destijds bevoegde minister tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming. Bij arrest van 26 augustus 2021 met nr. 259 605 vernietigt de Raad dit bevel.

1.9. Op 28 april 2020 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De gemachtigde van de destijds bevoegde minister beslist op 26 mei 2020 dat deze aanvraag ontvankelijk, maar ongegrond is. Bij arrest van 26 augustus 2021 met nr. 259 604 vernietigt de Raad deze beslissing. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt op 6 oktober 2021 de nieuwe beslissing dat deze aanvraag ontvankelijk, maar ongegrond is.

1.10. Op 5 mei 2020 dient verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal verklaart dit verzoek op 23 juli 2020 niet-ontvankelijk, waarna de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie op 11 december 2020 beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming. Bij arrest van 10 mei 2021 met nr. 254 247 verwerpt de Raad het tegen de beslissing van de commissaris-generaal ingestelde beroep.

1.11. Op 22 januari 2021 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 6 oktober 2021 dat deze aanvraag ontvankelijk, maar ongegrond is.

1.12. Eveneens op 6 oktober 2021 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“De heer

Naam + voornaam: [A.-D., A.N.I.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Irak

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene niet in bezit van een geldig paspoort."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij zijn middel:

"EERSTE ONDERDEEL

1. Door de verzoekende partij werd een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet ingediend op 29 april 2020 omwille van de medische situatie van verzoeker.

Op 6 oktober 2021 werd deze aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond verklaard. Tegen deze beslissing - met het bijhorende advies van de arts-adviseur - werd beroep (een vordering tot schorsing en nietigverklaring) ingediend door verzoeker bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Indien uw rechtbank zou oordelen dat dit beroep gegrond is, dient in het kader van een goede rechtsbedeling het bevel om het grondgebied te verlaten, genomen en ter kennis gebracht na de beslissing over de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, uit het rechtsverkeer te worden gehaald en te worden vernietigd (RvV nr. 149 346 van 9 juli 2014).

De nietigverklaring van de beslissing inzake de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet maakt dat niet kan worden vastgesteld dat er terdege rekening werd gehouden met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven (RvV nr. 259.605 van 26 augustus 2021).

TWEDE ONDERDEEL

2. Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, zoals de bestreden beslissing, dient de verwerende partij tevens rekening te houden met de gezondheidstoestand ingevolge artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM.

Verweerder is gehouden om rekening te houden met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing. Dit volgt rechtstreeks uit artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Deze verplichtingen dienen samen te worden gelezen met artikel 62 Vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z.

dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

3. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van toepassing bij het opleggen van een verwijderingsmaatregel, noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling moet worden beoordeeld.

In de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet gaf verzoeker aan dat zijn medische situatie ernstig is. De ernst van de aandoening van verzoeker blijkt uit de voorgebrachte medische attesten. Deze laten een grote psychotische kwetsbaarheid zien in hoofde van verzoeker.

Verzoeker consulteerde hiervoor op 31 december 2019 een psychiater, Dr. [M.S.] (zie stuk 2 bij de aanvraag), in het bijzijn van een vriend die hem hierin ondersteunt ("Monsieur est hébergé par des amis, dont un l'accompagne à ma consultation"). In het rapport van de psychiater van 7 januari 2020 wordt gesteld dat verzoeker kampt met een depressie, angststoornissen en kenmerken vertoont van PTSS. Door de psychiater wordt de noodzaak voorop gesteld om de medicatie aan te passen en te voorzien in psychologische begeleiding (zie stuk 2 bij de aanvraag).

De kwetsbaarheid van verzoeker is blijvend van aard. Slechts middels een professionele ondersteuning en de uitbouw van een netwerk kan worden verwacht dat verzoeker kan stabiliseren.

Verzoeker dient te worden opgevolgd en de nodige medicatie te verkrijgen om zijn situatie in te hand te houden. Verzoeker kampt onder meer met PTSD/PTSS (Post Traumatische Stress Stoornis). Kenmerkend aan een posttraumatische stressstoornis is dat traumatische ervaringen ongewild, op diverse manieren of momenten, weer worden opgeroepen. Dit gaat gepaard met intense angst of paniek, het trauma wordt als het ware opnieuw beleefd. De posttraumatische stressstoornis van verzoeker zorgt voor een verhoogde angst, depressie en suïcidaliteit.

Door de psychiater werd zowel Siprlexa (een antidepressivum uit de categorie van SSRI's) als Trazodone (een psychofarmacon met sedatieve en antidepressieve werking) voorgeschreven (zie stuk 3 bij de aanvraag). Deze medicatie dient te worden aangepast afhankelijk van de evolutie van de toestand van verzoeker.

Dit blijkt uit de actuele medicatie die verzoeker dient te nemen (zie stuk 5 bij de aanvraag). Dit duidt tevens op de ernst van de psychische problematiek van verzoeker.

Verzoeker is in opvolging bij psychiater, Dr. [M.S.]. Deze opvolging is noodzakelijk om de situatie van verzoeker niet te laten escaleren (zoals vermeld in het standaard medisch getuigschrift). Een prognose over een duurtijd van de behandeling kon nog niet worden gemaakt.

Door de verzoekende partij werden nadien nog bijkomende medische attesten overgemaakt, waaronder op 30 juni 2020 (stuk 3) en op 2 juli 2021 (stuk 4).

Op 30 juni 2020 (stuk 3) maakte de verzoekende partij twee aanvullende attesten over. Een eerste attest dateert van 8 mei 2020 en werd opgesteld door de behandelend psychiater van verzoeker (Dr. [M.S.]). In een tweede bestand werd een standaard medisch getuigschrift overgemaakt aan verweerder van Dr. [M.S.], daterende van 16 juni 2020. In bijlage aan dit attest, werd tevens een rapport gevoegd ("Rapport de consultation en psychiatrie").

Op 2 juli 2021 (stuk 4) maakte de verzoekende partij een medisch verslag over van Dr. [K.] (psychiater), waarbij onder meer de situatie van verzoeker wordt beschreven, zijn actuele medicatie en zijn vraag tot opname.

4. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van toepassing bij het opleggen van een verwijderingsmaatregel, noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld.

Dit artikel waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Onder de toepassing van artikel 74/13 Vreemdelingenwet dient rekening te worden gehouden met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij. Met de bestreden beslissing wordt immers een terugkeerverplichting opgelegd in hoofde van verzoeker, hetgeen een meer verregaandere beslissing is dan de weigering van een machtiging van verblijf op basis van artikel 9ter Vreemdelingenwet. Dit is in casu niet gebeurd.

Bovendien kan een verwijzing naar de beslissing over de aanvraag tot machtiging op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet van 6 oktober 2021 in casu niet volstaan omdat deze beslissing (en het bijhorende advies van 4 oktober 2021) de medische situatie van verzoeker slechts gedeeltelijk beoordeelt.

De beslissing over de aanvraag tot machtiging op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet van 6 oktober 2021 is, luidens de bewoordingen ervan, volledig opgehangen aan het medisch advies van 4 oktober 2021. Door de arts-adviseur worden de verschillende overgemaakte (medische) documenten opgesomd op pagina 1 van zijn advies van 4 oktober 2021. De arts-adviseur geeft hiermee een overzicht van de documenten dewelke hij beoordeeld heeft ("Hiervoor maak ik gebruik van de volgende bijgevoegde medische stukken").

Uit dit overzicht blijkt dat de arts-adviseur wel rekening heeft gehouden met het aanvullend medisch attest van 2 juli 2021 (omschreven als: "consultatie 30-06-2021"), maar niet met de overgemaakte medische attesten door verzoeker op 30 juni 2020 (stuk 3). Op 30 juni 2020 maakte verzoeker twee aanvullende attesten over (stuk 3). Een eerste attest dateert van 8 mei 2020 en werd opgesteld door de behandelend psychiater van verzoeker (Dr. [M.S.]). In een tweede bestand werd een standaard medisch getuigschrift overgemaakt aan verweerder van Dr. [M.S.], daterende van 16 juni 2020. In bijlage aan dit attest, werd tevens een rapport gevoegd ("Rapport de consultation en psychiatrie"). Geen van deze attesten werd beoordeeld door de arts-adviseur.

Er werd dan ook geen rekening gehouden met de documenten die door de verzoekende partij werden overgemaakt aan de verwerende partij op 30 juni 2020.

Hieruit blijkt bovendien dat de situatie van verzoeker veranderd is (achteruit ging), zelfs in die mate dat een aanpassing van zijn medicatie en een opname in een psychiatrisch ziekenhuis noodzakelijk werden bevonden (zie het verslag van 16 juni 2020 van de behandeld psychiater, Dr. [M.S.]):

[...]

Verzoeker werd vervolgens opgenomen in het psychiatrisch ziekenhuis UVC Brugmann.

De verzoekende partij merkt nog op dat de beslissing inzake de aanvraag tot machtiging van verblijf bovendien niet te vereenzelvigen valt met de beslissing tot verwijdering van het grondgebied. De motivering gegeven in de beslissing genomen naar aanleiding van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet, kan niet automatisch of evident worden doorgetrokken naar een bevel om het grondgebied te verlaten. De finaliteit van een bevel om het grondgebied te verlaten (waarbij verzoeker het grondgebied moet verlaten) is fundamenteel verschillend van het al dan niet toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

De afweging verschilt derhalve op dezelfde fundamentele wijze aangezien artikel 74/13 Vreemdelingenwet expliciet de verplichting oplegt aan de gemachtigde om rekening te houden met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij bij het nemen van de verwijderingsbeslissing.

Hierdoor dringt zich een schending op van artikel 3 EVRM evenals artikel 74/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting."

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij onderbouwt zijn middel als volgt:

"1. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er "grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen" (arrest Paposhvili, § 183).

2. De bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - heeft als gevolg dat verzoeker zou dienen terug te keren, na zijn verblijf in België, naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit (Irak). De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat verzoeker illegaal op het grondgebied verblijft.

In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

"5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overname-overeenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt. De bestreden beslissing lijkt te stellen dat verzoeker dient terug te keren naar Irak waar verzoeker geboren is en dit binnen een termijn van dertig dagen.

Op geen enkele manier wordt rekening gehouden met de lange duurtijd van het verblijf van verzoeker in België en zijn sociaal netwerk in België, hetgeen blijkt uit zijn langdurig verblijf in België (sinds 2005). Verzoeker is van hen afhankelijk om te voorzien in zijn basisbehoeften (zoals onderdak). Dit netwerk ontbreekt in Irak.

Door verzoeker werd in zijn aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet er bovendien op gewezen dat er een stigma heerst in Irak over mentale problemen en dat er sprake is van een gebrekkige organisatie van de psychiatrische gezondheidszorg. Door het ontbreken van gemeenschapsgerichte geestelijke gezondheidszorg is de enige beschikbare zorg in psychiatrische instellingen te vinden, die in verband zijn gebracht met grove schendingen van de mensenrechten, waaronder onmenselijke behandeling en ontorende levensomstandigheden. Verzoeker wees ter ondersteuning van dit element naar een artikel van 9 april 2019 (voorgebracht onder stuk 6 bij de aanvraag). De verzoekende partij moet bovendien vaststellen dat de arts-adviseur heeft nagelaten om op een concrete wijze met dit voorgebrachte stuk rekening te houden en dit stuk derhalve op een zorgvuldige manier te beoordelen in zijn advies van 4 oktober 2021.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds daarentegen steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling (waaronder de gezondheidstoestand) wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. Artikel 3 van het EVRM luidt bovendien als volgt: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

De bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel 3 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, aangezien op geen enkele wijze met de gevolgen van de heersende coronacrisis werd rekening gehouden door verweerder.

3. Ondergeschied, in de mate dat verweerder alsnog met bovenvermelde elementen zou hebben rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, quod non, wijst de verzoekende partij erop dat minstens de formele motiveringsplichting wordt geschonden.

Met de huidige federale maatregelen ter bestrijding van het coronavirus en de onmogelijkheid voor de verzoekende partij om het grondgebied te verlaten werd op geen enkele manier rekening gehouden door verweerder. Ook met de duurtijd van verzoeker in België, de situatie in Irak en zijn sociaal netwerk werd geen rekening gehouden. Geen enkel motief werd hiertoe opgenomen in de bestreden beslissing. Het enige waarmee de gemachtigde rekening schijnt te houden is het gegeven dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum. Over de gevolgen van de coronacrisis wordt met geen woord gerept, terwijl dit een onmiddellijke impact heeft op de terugkeerverplichting (zoals hierboven uiteengezet).

De bestreden beslissing schendt hierdoor de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, in samenhang gelezen met artikel 3 EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet."

2.3.1. Beide middelen worden, gelet op hun verknochtheid, samen behandeld.

2.3.2. Verzoeker licht toe dat zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op 6 oktober 2021 ongegrond werd verklaard. Hij geeft aan dat hij tegen deze beslissing een beroep indiende bij de Raad. Hij voert aan dat, indien de Raad zou oordelen dat voor-

meld beroep gegrond is, in het kader van een goede rechtsbedeling ook de thans bestreden beslissing moet worden vernietigd.

Bij arrest van 8 maart 2022 met nummer 269 493 heeft de Raad het beroep dat verzoeker instelde tegen de beslissing van 6 oktober 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard, verworpen. Dit onderdeel van het middel is dan ook niet gegrond.

2.3.3. Het staat niet ter discussie dat de bestreden beslissing valt onder het toepassingsgebied van de wet van 29 juli 1991, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze deze het artikel 1 van deze wet schendt.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de determinerende motieven weer op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Wat de feitelijke grondslag betreft, wordt vastgesteld dat verzoeker in België verblijft zonder dat hij in het bezit is van een geldig paspoort.

Verzoeker acht de formele motiveringsplicht geschonden omdat in de bestreden beslissing geen enkele overweging is terug te vinden over zijn gezondheidstoestand. Hij werpt op dat de motivering in de beslissing inzake zijn aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet automatisch of evident kan worden doorgetrokken naar een bevel om het grondgebied te verlaten. Hij benadrukt dat de finaliteit van een bevel om het grondgebied te verlaten fundamenteel verschilt van de beslissing om al dan niet een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet toe te kennen, en hij verwijst in dit kader naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast. Deze bepaling weerspiegelt hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Dat een beoordeling in het licht van de hogere verdragsrechtelijke normen en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet moet gebeuren, houdt niet noodzakelijk een verplichting in om deze beoordeling in de bestreden akte zelf op te nemen of over te nemen. Deze beoordeling kan even goed blijken uit een andere en recente beslissing. In het voorliggende geval heeft verweerder gewacht met de afgifte van het bestreden bevel tot nadat hij een beslissing had genomen inzake de meest recente verblijfsaanvraag op medische gronden in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. In zijn beslissing van 6 oktober 2021 waarbij de aanvraag ongegrond werd verklaard, stelde hij – op basis van een advies van een arts-adviseur – reeds vast dat er voor verzoeker geen medische tegenindicatie is om te reizen en dat de medische zorgen die hij behoeft beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst, zodat

niet blijkt dat hij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of zijn fysieke integriteit of aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst. Deze beslissing werd verzoeker samen met de thans bestreden beslissing ter kennis gebracht. Nu verweerder in zijn beslissing tot ongegrondheid reeds motiveerde inzake de in de verblijfsaanvraag ingeroepen elementen inzake de gezondheids-toestand van verzoeker, blijkt niet dat hieromtrent opnieuw diende te worden gemotiveerd in het bestreden bevel. Verzoeker heeft kennis kunnen nemen van de motieven.

In antwoord op het betoog van verzoeker, merkt de Raad nog op dat de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet opgelegde verplichting om rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling beoogt om de vreemdeling met ernstige gezondheidsproblemen te beschermen tegen een uitwijzing waarbij hij omwille van deze gezondheidsproblemen zou worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet omvat minstens de bescherming van voormeld verdragsartikel (RvS 29 januari 2014, nr. 226.251). Op geen enkele wijze concretiseert verzoeker ook waarom de motieven omtrent zijn gezondheidstoestand in de afgewezen verblijfsprocedure in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet konden volstaan en een specifieke motivering hieromtrent in de bestreden beslissing zich alsnog opdrong.

Waar verzoeker verder van mening is dat de formele motiveringsplicht is geschonden doordat geen motief betreffende de federale maatregelen ter bestrijding van het coronavirus en de onmogelijkheid om het grondgebied te verlaten is opgenomen in de bestreden beslissing, kan hij evenmin overtuigen. Er blijkt niet dat de genomen federale maatregelen ter bestrijding van het coronavirus op zich verhinderen dat de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling wordt vastgesteld en een terugkeerverplichting wordt opgelegd. Ook blijkt geenszins dat als gevolg van deze maatregelen, dit virus of enige andere reden de genomen beslissing onmogelijk kan worden uitgevoerd. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat in dit verband concrete motieven dienden te worden opgenomen in de bestreden beslissing of de voorziene motivering niet kon volstaan om hem voldoende in te lichten zodat hij zijn beroepsrecht op nuttige wijze kon aanwenden.

Uit de door verzoeker aangehaalde artikelen 8 van het EVRM en 74/13 van de Vreemdelingenwet kan verder ook geen verplichting worden afgeleid om steeds formeel te motiveren inzake de duurtijd van het verblijf in België of het sociaal netwerk, te meer nu uit wat volgt blijkt dat een beschermenswaardig privéleven in België geenszins wordt aangetoond.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.3.4. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel, dat speelt in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3.5. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in samenhang met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

2.3.6. Verzoeker wijst op het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand.

Verzoeker voert aan dat zijn gezondheidstoestand niet, minstens niet op voldoende zorgvuldige wijze, in rekening is gebracht.

De Raad herhaalt dat blijkens de voorliggende stukken verweerder pas is overgegaan tot de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten nadat hij op dezelfde dag verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van medische redenen ongegrond had verklaard. Er heeft in het kader van deze aanvraag reeds een onderzoek plaatsgevonden naar de vraag of verzoeker al dan niet lijdt aan een ziekte die hem verhindert te reizen of een reëel risico inhoudt voor zijn leven of zijn fysieke integriteit of aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst. Er werd geoordeeld dat dit niet blijkt en dat er bijgevolg vanuit medisch standpunt geen bezwaar bestaat tegen een terugkeer naar het land van herkomst. De gezondheidstoestand van verzoeker is blijkens het administratief dossier dus, voorafgaand aan de afgifte van het bestreden bevel, grondig onderzocht en beoordeeld in het kader van de verblijfsprocedure in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, waarbij werd vastgesteld dat hij kan reizen en dat de voor zijn ziekte noodzakelijke medische zorgen voor hem beschikbaar en toegankelijk zijn in zijn land van herkomst, zodat er geen medische tegenindicatie bestaat voor een terugkeer naar dat land.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, blijkt uit dit alles dat verweerder voorafgaand aan en bij afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten zijn gezondheidstoestand in rekening heeft gebracht, zoals wordt vereist in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker kan ook niet worden gevolgd in zijn standpunt dat zijn gezondheidstoestand onvolledig werd beoordeeld doordat in de beslissing die werd genomen inzake zijn verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geen rekening werd gehouden met medische attesten die hij op 30 juni 2020 had overgemaakt. In dit verband kan worden verwezen naar de bespreking hieromtrent door de Raad in zijn reeds aangehaalde arrest inzake deze beslissing. Hieruit blijkt dat verzoeker de betreffende documenten niet langer had overgemaakt in het kader van zijn meest recente verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en daarenboven niet blijkt dat hierin actuele en relevante medische gegevens zaten vervat die onterecht niet zouden zijn meegenomen in de beoordeling. In de beslissing die werd genomen inzake verzoekers meeste recente verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd rekening gehouden met veel recentere medische documenten dan deze die hij op 30 juni 2020 in het kader van zijn vorige aanvraag heeft overgemaakt. Verzoeker kan bijgevolg ook geenszins worden gevolgd waar hij voorhoudt als zouden de stukken die hij op 30 juni 2020 had overgemaakt wijzen op een wijziging of achteruitgang van zijn situatie zoals deze voorlag bij de ongegrondheidsbeslissing van 6 oktober 2021.

Verzoeker betoogt nog dat zijn gezondheidssituatie op een fundamenteel andere manier dient te worden beoordeeld in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dan in het kader van een verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hoger werd er evenwel reeds op gewezen dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet beoogt om een vreemdeling met ernstige gezondheidsproblemen te beschermen tegen een verwijdering van het grondgebied die hem zou blootstellen aan behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM en dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet minstens de bescherming van voormeld verdragsartikel omvat (RvS 29 januari 2014, nr. 226.251). Verzoeker toont niet aan dat enig aspect van zijn gezondheidstoestand dat zich alsnog kon verzetten tegen het opleggen van een verwijderingsmaatregel ten onrechte niet in rekening is gebracht of is beoordeeld.

Verzoeker wijst nog op de lange duurtijd van het verblijf in België alsook op een sociaal netwerk dat werd opgebouwd tijdens het verblijf in België sinds 2005. Uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet volgt evenwel niet dat de duur van het verblijf of de opgebouwde sociale banden in België specifiek in rekening moeten worden gebracht. In het verlengde hiervan kan dus evenmin blijken dat hieromtrent enige specifieke motivering was vereist.

Verzoeker stelt ten slotte dat op geen enkele wijze rekening is gehouden met de gevolgen van de heersende coronacrisis. Hij toont evenwel geenszins aan dat dit gegeven relevant is bij de beoordeling van het gezinsleven, het hoger belang van het kind of de gezondheidstoestand. Op geen enkele wijze toont hij aan dat de coronapandemie hem op enigerlei wijze zou verhinderen terug te keren naar het land van herkomst.

2.3.7. Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, is het vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Verzoeker brengt met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM een gelijkkluidend betoog naar voor als wat hij heeft aangevoerd met betrekking tot de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Er wordt herhaald dat verzoekers gezondheidstoestand blijkens het administratief dossier grondig is onderzocht en beoordeeld in het kader van de verblijfsprocedure in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, waarbij werd vastgesteld dat hij kan reizen en dat de voor zijn ziekte noodzakelijke medische zorgen voor hem beschikbaar en toegankelijk zijn in zijn land van herkomst, zodat er geen medische tegenindicatie bestaat voor een terugkeer naar dat land. Hierbij werd ook vastgesteld dat er wel degelijk nog een familiaal netwerk aanwezig is in Irak. Verzoeker brengt geen concrete elementen naar voor die aantonen dat hij niet langer een beroep kan doen op dit familiaal netwerk.

Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die erop zouden kunnen wijzen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, omwille van zijn gezondheidsproblemen, alsnog een behandeling dreigt te ondergaan die in strijd komt met de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming. Hij beperkt zich hooguit tot blote beweringen dat hij voor zijn gezondheidsproblemen alsnog geen adequate medische behandeling zou kunnen verkrijgen in zijn land van herkomst, zonder in dit verband ook maar enig begin van bewijs naar voor te brengen dat de eerder gedane vaststellingen in dit verband zou kunnen weerleggen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.3.8. Verzoeker beroept zich nog op de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

In dit verband merkt de Raad allereerst op dat verzoeker niet aangeeft dat hij in België een gezins- of familieleven heeft. Hij blijkt integendeel wel nog een echtgenote en kinderen, alsook ouders en broers en zussen, te hebben in het land van herkomst.

Inzake het privéleven beperkt verzoeker zich tot een blote bewering dat hij hier een sociaal netwerk heeft opgebouwd, gelet op de lange duurtijd van het verblijf in België. Hij concretiseert evenwel op geen enkele wijze de sociale, persoonlijke of economische bindingen die hij hier zou hebben opgebouwd en laat na om zijn beweringen op enige wijze te staven. Zijn bewering dat hij sinds 2005 in België verblijft strookt ook niet met de stukken van het administratief dossier, die aangeven dat hij pas sinds 2015 in dit land verblijft. Zelfs voor zover hij hier een zeker sociaal netwerk heeft, toont hij nog niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd met de gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, § 63). Nu niet blijkt dat verzoeker op enig ogenblik reeds werden toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in België, blijkt ook niet dat zonder meer enig beschermenswaardig privéleven zou moeten worden verondersteld, louter omdat hij reeds enige tijd in België zou verblijven. Een beschermenswaardig privéleven wordt niet concreet aangetoond. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat verweerder in het kader van een belangenafweging moest onderzoeken of er in hoofde van de Belgische overheid een positieve verplichting bestaat om hem op het grondgebied te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privéleven alhier kan handhaven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

2.3.9. Uit wat voorafgaat moet worden besloten dat verzoeker met zijn uiteenzetting evenmin aantoont dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten steunt op een onjuiste of onzorgvuldige feitenvinding of op een kennelijk onredelijke beoordeling.

2.3.10. Een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.3.11. De middelen zijn, in al hun onderdelen en voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS